

Fővárosi Ítéltábla a Forgács és Kiss Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kiss Dániel Bálint ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a **jogtanácsos neve** jogtanácsos (...), valamint a Pálházi Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Pálházi Gábor ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. március 27. napján kelt 22.P.24.207/2017/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és azt állapítja meg, hogy az állam által előlegezett 280.000 (Kétszáznyolcvanezer) forint kereseti és fellebbezési illeték a Magyar Állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 127.000 forint perköltséget és az államnak az adóhatóság külön felhívására 280.000 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság az Alaptörvény X. cikk (1) bekezdésére, a XI. cikk (1) és (2) bekezdésére, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (későbbiekben: Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdéseire alapította a felperesnek az emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga, az ebből eredő garantált tanulás szabadságához és a felsőfokú oktatáshoz fűződő alapjogai megsértésének megállapítása és 2 millió forint sérelemdíj és késedelmi kamatai megfizetése iránti kereseti kérelmét elutasító döntését.

A megismételt eljárást követően meghozott ítéletében utalt arra, hogy a felperes perbeli kereseti kérelmét a Fővárosi Bíróság a 35.P.25.876/2016/4. számú ítéletével elutasította, mely döntést a Fővárosi Ítéltábla a 17.Pf.20.612/2017/3-II. számú végzésével helyezett hatályon kívül, az elsőfokú bíróságot új határozat meghozatalára utasító döntésével.

Ítélete indokolásában kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a Budapest Főváros Kormányhivatala a

BP/1009/03807/5/2016. számú 2016. július 11. napján kelt határozata alapján tényként állapítható meg, hogy az alperes által szervezett és működtetett állami érettségi vizsgabizottság 2016. június 20-i, a felperes pót-tétel húzását magyar nyelv és irodalom tantárgyból elrendelő döntése jogellenes, mivel azt a közigazgatási hatóság megsemmisítette és a felperes részére biztosította a középszintű szóbeli érettségi vizsga megismétlését. A jogsértés oka volt, hogy az érettségi vizsgabizottság elnöke azt megelőzően rendelte el a pót-tétel húzást, hogy a felperes az első ízben húzott magyar nyelvtan tételt kifejtette volna. A pontosított kereseti kérelmében a felperes is kifejezetten ezt az alperesi magatartást jelölte meg alapjogot, illetve személyiségi jogát sértőként.

Hangsúlyozta, hogy a pernek nem volt tárgya, hogy a felperes miként készült fel az érettségire, és hogyan adta elő a feleletét. Minden alapot nélkülözőnek találta a megismételt eljárás során újból előadott, a perelhetőségének a hiányára vonatkozó alperesi érdemi védekezést, miszerint a felperesi pót-tétel húzást ténylegesen elrendelő, vizsgabizottsági elnököt kijelölő kormányhivatalt kellett volna perelnie.

Mindezek tisztázását követően a felperes által megjelölt alap- és személyiségi jogok egymáshoz való viszonyát vizsgálva kifejtette, hogy általánosságban sem tekinthető valamennyi alapjog egyben személyiségi jognak is, az Alaptörvény hivatkozott rendelkezései szerinti tanulás szabadságához és a felsőfokú oktatáshoz fűződő alapjog sem vezethető le az emberi létből, emberi méltóságból, így azokat nem lehet a Ptk. 2:42 és 2:43. §-a szerinti személyiségi jogként értelmezni - ezért nem keletkeztethetnek alapos személyiségi jogi jogvédelmi igényt, a személyiségvédelem körébe sorolt objektív és szubjektív szankciók alkalmazását sem eredményezhetik. Mindamellett rögzítette, hogy a Ptk.-nak a személyiségi jogokat megjelölő jogszabályi rendelkezése nem kimerítő, az csupán az alapvető személyiségi jogok felsorolására szorítkozik.

Mindezek után azt vizsgálta, hogy a jogszerűtlen alperesi magatartás, a vizsgaszabályzat megsértése önmagában alkalmas-e a felperes emberi méltósága, mint személyiségi joga megsértésére. E körben annak tulajdonított meghatározó jelentőséget, hogy nem minden jogszerűtlen magatartás eredményez automatikusan személyiségi jogi jogsértést. A felperes az emberi méltósága megsértéseként adta elő, hogy az alperes felróható magatartása miatt nem nyert felvételt 2016-ban felsőoktatási intézménybe, amely még bizonyítottsága esetén sem eredményezheti automatikusan az emberi méltóság megsértését. A felperesnek olyan tényelőadása nem volt, hogy a vizsga során vele megalázóan bántak volna. A lefolytatott bizonyítás eredményét összegezve azt állapította meg, hogy az a körülmény, hogy a felperes 2016-ban nem tudta elkezdni a felsőfokú tanulmányait, nem a szóbeli érettségi vizsga során történt pót-tétel húzásnak, hanem a felperes saját döntésének köszönhető. Az érettségi vizsgabizottság ugyanis arra tekintettel biztosított pót-tétel húzási lehetőséget a felperesnek, hogy az első ízben húzott irodalom tételre nem adott elő értékelhető feleletet, a másodikként kihúzott irodalom és nyelvtan tétel kapcsán pedig a saját döntése volt, hogy nem él a vizsgázás lehetőségével. A vizsgabizottság tehát nem zárta el a felperest az érettségi letételének a lehetőségétől, annál is inkább, mert a felperes - édesapjának tanúvallomása szerint - más tantárgyakból olyan előnyös osztályzatokat kapott, hogy magyar nyelv és irodalomból pusztán elégséges érdemjegy is elegendő lett volna a sikeres felsőoktatási felvételihez.

Az elsőfokú bíróság azt is megállapíthatónak találta, hogy - a jogerős közigazgatási határozatban foglaltakon túl - a vizsgát szervező és annak lebonyolítását biztosító alperes, mint oktatási intézmény minden vonatkozásban eleget tett az őt terhelő törvényi kötelezettségeknek akkor is, amikor az oktatási hivatal értesítése alapján 2016. július 11-én a törvényes képviselője másnapra összehívta a szóbeli érettségi vizsgabizottságot, mely előtt a felperes meg sem jelent, nem élt a pótvizsga letételének a lehetőségével. Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy mindez olyan

körülmények között történt, amikor a felperesnek a jogorvoslati kérelme okán még számításba kellett volna a rövid időn belül történő ismételt vizsgázásra, abban pedig az alperesi oktatási intézmény vétlen volt, hogy a felperes részéről késve történt meg a vizsgabizottság döntése elleni joghatályos fellebbezés benyújtása. A felperes akkor tanúsította volna az adott helyzetben elvárható magatartást, ha a megismételt időpontban megjelenik és szóbeli érettségi vizsgát tesz. Önmagában tehát az alperesi szabályszegés nem zárta el a felperest attól, hogy sikeres szóbeli vizsgát tegyen és felsőoktatási intézménybe jelentkezzen, a felperes fosztotta meg magát ettől a lehetőségtől, így az alperes tényszerűen megállapított szabályszegése nem áll okozati összefüggésben a hivatkozott személyiségi jogok és alapjogok megsértésével.

Mindazon túl, hogy nem eshet az alperes terhére a felperes 2016-os sikertelen érettségi vizsgája, megjegyezte, hogy a felperes a keresete tényállásában sérelmezte, hogy az alperes törvényes képviselője azt az irodalom és nyelvtan tanárt, ... is beválasztotta a szóbeli vizsgabizottságba, akivel korábban konfliktusai voltak, azonban a felperes a szóbeli vizsga előtt nem kifogásolta a vizsgabizottság összetételét, és erre az alperesi magatartásra kereseti kérelmet sem alapított, ezért a problémakör nem volt érdemben vizsgálható.

Mindezek alapján az alaptalan keresetet elutasította.

Kifejtette, hogy a sérelemdíj iránti kereset megalapozottságát sem tudta alátámasztani a felperes, az általa meghallgatni kért tanút és **tanú2** tanúk vallomása erre nem volt alkalmas. **tanú2** nyilatkozott arról is, hogy a felperesnek ... kívül más tanárokkal is volt konfliktusa, míg édesapja - az elsőfokú bíróság érvei szerint - a saját és a másik szülő sérelmeiről számolt be, ami irreleváns a felperesi kereset szempontjából.

Mindezekon túlmenően az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a felperes által kért sérelemdíj összege - a jogalap fennálltának igazolása esetén - eltúlzottnak minősülne. Az alperesi jogsértés és a felperest ért hátrányok közötti okozati összefüggés hiányában mellőzte a felperes további bizonyítási indítványát, ugyanis annak eldöntése, hogy a vizsgabizottság elnökének magatartásáért az alperes az adott körülmények között kötelese-e helytállni, nem a tanúk nyilatkozatától függ.

Az elsőfokú bíróság a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján határozott az alperesnek járó perköltségről, továbbá a korábbi hatályon kívül helyezés okán megállapított fellebbezési, és kereseti illetéknek a felperesi pervesztesség okán történő viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereseti kérelmének helyt adó másodfokú döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte.

Harmadlagos kérelmében a kereseti és fellebbezési illeték viselésében történő - jogszabályba ütköző - marasztalásának mellőzését indítványozta, mivel az elsőfokú eljárás során teljes személyes költségmentesség kedvezményben részesült.

Jogorvoslati kérelme indokaként elsősorban arra utalt, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül határozta meg a per tárgyát, ezért téves következtetéseket vont le a személyiségi jogi sérelmét illetően. A kereset téves értelmezésének tartotta, hogy az emberi méltóság megsértésére alapított kérelmét kizárólag a továbbtanulás esélyének elvesztése körében értékelte az elsőfokú bíróság.

Kiemelte, hogy a keresetében megjelölt személyiségi jogként az emberi méltósága, és ennek részeként a továbbtanulás szabadságához és a felsőfokú oktatáshoz fűződő jogainak sérelmére

hivatkozott. A 8/1990. (IV. 23) AB határozatra utalva adta elő, hogy az emberi méltóságot egyfajta anyajogként, szubszidiárius alapjogként fogalmazza meg a joggyakorlat, mely magában foglalja az egyes személyiségi jogokat, és amelyet az egyén olyan esetben hívhat fel az autonómiája védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható. Emellett a Ptk. 2:43. §-a a személyiségi jogokat csupán példálózó jelleggel tartalmazza, mely nem tekinthető taxatív felsorolásnak.

A továbbtanulás szabadságára és a felsőfokú oktatáshoz fűződő jogra, mint az Alaptörvényben biztosított alapjogra azért hivatkozhatott személyiségi jogként, mivel vitán felül áll, hogy ezek a jogosultságok a személyiség minél teljesebb kibontakozását, a mind teljesebb információszerzést szolgálják, melyek az emberi méltóság, az emberi minőség nyilvánvaló részét képezik. Durva jogalkalmazói tévedésnek tekintette azt az elsőfokú bírói érvelést, hogy a részéről hivatkozott jogosultságok pusztán alapjogként értelmezhetőek és személyiségi jogként nem vehetőek figyelembe. Az alapjogok ugyanis az egyes szakjogágak törvényi rendelkezésein keresztül válnak a bíróság előtt kikényszeríthetővé, ezért ütközik az érdemi döntés a Ptk. 2:42. § (2) és (3) bekezdésébe, mivel az elsőfokú bíróság az irányadó joggyakorlat és az e körben kifejtett alkotmánybírósági állásfoglalások ellenére fosztotta meg a személyiségi jogi jogvédelem lehetőségétől.

Az emberi méltóság sérelme kapcsán nem csak annak tulajdonított jelentőséget, hogy a sikertelen érettségi miatti idővesztés akadályozta meg a 2016-os továbbtanulásban. Álláspontja az, hogy a perbeli jogerős közigazgatási határozattal megállapított jogszabálysértő vizsgáztatás olyan tény, ami az emberi méltóság megsértését önmagában deklarálja. Bizonyított, hogy a sikertelen érettségi vizsga nagy pszichés megterhelést jelentett a számára, rossz lelkiállapotba került, az elsőfokú bíróság azonban mindezeknek nem tulajdonított kellő jelentőséget és a további bizonyítási indítványait is alapos ok nélkül mellőzte. Az emberi méltóság megsértésére alapított keresete ezért lényegében elbírálatlan maradt, mivel az elsőfokú bíróság kizárólag a felsőoktatásban való részvétellel összefüggésben ismertette az emberi méltóság megsértésére vonatkozó hivatkozását. Tévesnek találta azt az ítéleti indokolást is, hogy a vizsgabizottság jogsértése és ennek következtében a sikertelen felsőoktatási felvételi között hiányzik az ok-okozati összefüggés, mely vélekedését az elsőfokú bíróság kellő mértékben ki sem fejtette. Megjegyezte, hogy számára teljesíthetetlen időpontban volt a pótvizsga, mely az ő terhére nem róható.

Az emberi méltóság sérelme önmagában már a pót-tétel húzatasakor bekövetkezett, hiszen a vizsgabizottság jogsértő eljárása közvetlen okozati összefüggésben áll a felsőoktatási felvétel elmaradásával. Álláspontja szerint az alperesi felróhatóság körében az elsőfokú bíróságnak értékelnie kellett volna a ... kialakult korábbi konfliktusát, mivel erről tudomással bírt az alperes igazgatója és ennek ellenére bízta meg az ő vizsgáztatásával a kifogásolt pedagógust. Hangot adott annak a vélekedésének is, hogy a kereseti kérelme alapján vizsgálandó tények körét nézve szükségtelen volt ... és ..., tehát az irodalom és nyelvtan tanár, valamint az alperes igazgatójának a meghallgatása, hiszen nem képezte bizonyítás tárgyát az ő tanuláshoz való kamaszkori hozzáállása, az érettségi-feleletének a minősítése, melyek mind irreleváns tényezők.

Ugyanakkor tanúl és **tanú2** tanúvallomását helytelenül értékelte, félreértelmezte az elsőfokú bíróság a személyét ért sérelmek vizsgálata körében. Ez a félreértés azon alapult, hogy nyilvánvalóan nem a szülei lelkiállapotát kívánta igazolni, amikor megjegyezte, hogy látta az édesanyját sírni és az édesapja is rosszul élte meg a történeteket, azt, hogy ő megbukott a szóbeli érettségi vizsgán. Mindezek miatt az emberi méltósága megsértésére alapított keresetét elutasító rendelkezés minden alapot nélkülöz.

Az elsőfokú bíróság a régi Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettség megsértésével, elfogadható ok nélkül mellőzte az általa indítványozott további két tanú meghallgatását, dacára annak, hogy a baráti körben visszatérő piszkálódásnak volt kitéve az eset kapcsán, mely az elsőfokú eljárás megismétlését feltételező súlyos eljárási szabálysértés.

Értelmezhetetlennek vélte az elsőfokú bíróságnak az általa kért sérelemdíj mértékét minősítő álláspontját, melyet jogalap hiányában ki sem fejthetett volna.

Jogsabálysértőnek találta, hogy őt teljes személyes költségmentesség engedélyezése mellett kötelezte kereseti és fellebbezési illeték megfizetésére az elsőfokú bíróság.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokainál fogva történő helybenhagyására irányult. Perköltség igényt támasztott a másodfokú eljárásban.

A felperes fellebbezése a per főtárgyát és az ügyvédi munkadíjat illetően megalapozatlan, míg az eljárási illeték viselése körében alapos.

Az ítéletábra nem talált okot a felperes másodlagos jogorvoslati kérelme szerint az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére, ezért a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (későbbiekben: régi Pp.) 253. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel támadott döntést érdemben vizsgálta.

A másodfokú bíróság a per főtárgya tekintetében az érdemi döntéssel és annak indokaival is minden vonatkozásban egyetértett. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges mértékű bizonyítást az eljárási szabályok figyelembevételével lefolytatta, indokolási kötelezettségének eleget tett, ezért nincs ok az elsőfokú eljárás megismétlésére.

A felperes jogorvoslati kérelmében felhozottakra az ítéletábra az alábbiakat emeli ki.

Alapvetően helytálló hivatkozást tett felperes a fellebbezésében arra, hogy a Ptk. 2:42. §-a az emberi méltóságot anyajogként szabályozza, abból vezet le minden más személyiségi jogot. Az emberi méltóság széles fogalmat takar, melyet definíciószerűen nem tartalmaz a hatályos szabályozás. A hivatkozott törvényhely generálklauzulaként nem szűkíti le a személyiségvédelmet külön nevesített jogokra, hanem a 2:42. § (1) bekezdésében a személyiségvédelem pozitív oldalát általánosságban deklaráló megfogalmazást alkalmaz, amikor a személyhez, mint emberi minőséghez leginkább hozzátartozó, lényegi sajátját alkotó életterületek és az emberi kapcsolat és viszonyrendszer kiteljesítését, szabad érvényre jutását legfőbb védendő értéként emeli ki.

A jogszabályi hely (2) bekezdése az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogok tiszteletben tartását írja elő, mellyel a jogalkotó a személyiségi jogok védelmének passzív oldalát hangsúlyozza. A két bekezdés együttes értelmezéséből vezethető le, hogy miként vonhatóak meg a személyiségi jog gyakorlásának korlátai, melyet főként törvényi előírások, és más személyek jogai határolnak be.

A jogalkalmazói gyakorlatban már nevesített fontosabb személyiségi jogokat a Ptk. 2:43 §-a külön is deklarálja. Mindemellett a szabályozás jellegéből, a személyiségi jogok katalogizálhatatlan voltából fakad, hogy azokat a Ptk. 2:43. §-a sem tartalmazza kimerítően, meghagyva a jogalkalmazás számára a lehetőséget, a kellő rugalmasságot a különféle életviszonyok állandó változásának következményeként még nem nevesített személyiségi jogok megnevezésére, védelembe vételük lehetőségére.

A Ptk. második könyvének harmadik, a személyiségi jogokat szabályozó része kétségtelenül nem tesz említést az alkotmányos alapjogokról, az alapvető szabadságjogokról, illetve az emberi jogokról, mivel ezek nem tartoznak a Polgári Törvénykönyv szabályozási körébe. Mindez azt eredményezi a felperes által is hivatkozott alkotmányos alapjogok oldaláról, hogy nem minden alapjog élvez ún. párhuzamos védelmet az adott polgári jogi szabályozást illetően. Míg például a testi épséghez, az egészséghez való jogot az Alaptörvény XX. cikke és a Ptk. 2:43. § a) pontja egyaránt kiemelten védendő értéként deklarálja, ugyanez nem mondható el a felperes által igényelt garantált tanulás szabadságához, és a felsőfokú oktatáshoz való jogról - melyeket a bírói gyakorlat sem tart számon személyiségi jogként, s főleg nem tekinti az emberi méltóságból eredeztethető jogosultságnak.

A személyiségi jogok lényege tehát egyrészt az, hogy azok biztosítsák a személyiség szabad kibontakozását, másrészt elhárítsák a személyiségvédelem eszközeivel, hogy bárki gátolja azok szabad érvényre jutását. Abban a kérdésben egységes a gyakorlat, hogy a személyiségi jog megsértése, így az emberi méltóság megsértése is akkor állapítható meg, ha az érintettet a személyiségének lényegi vonása miatt sértik meg.

Adott esetben sem a tanulás szabadságához, sem a felsőfokú oktatáshoz fűződő jog sérelme nem érvényesíthető személyiségvédelem keretében, melyre helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság. Minden vonatkozásban osztja azt az érvelést az ítéletábra, mely szerint a megjelölt két alapjog nem minősül az emberi létből, az emberi méltóságból levezethető személyiségi jognak.

A felperes a fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az emberi méltóság megsértése önmagában a jogszabálysértő érettségi vizsga folytán bekövetkezett.

A kereset elbírálása során annak kellett döntő jelentőséget tulajdonítani, hogy az alperes részéről a jogsértőnek bizonyult - és a felperes által tényalapként hivatkozott - alperesi magatartás az volt, hogy a vizsgabizottság elnöke a nyelvtan tétel előadását megelőzően új tételt húzatott a felperessel. Önmagában ez a magatartás nem alkalmas az emberi méltóság alapjoga megsértésének megállapítására, a felperes pedig nem is hivatkozott további olyan tényre, körülményre, ami emberi méltóságát sértő, lealázó helyzetként lenne értékelhető, új tétel húzatása ilyennek semmiképp nem minősíthető.

Mindezek értelmében megalapozottan helyezkedett arra az álláspontra az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által hivatkozott sérelmek nem állnak ok-okozati összefüggésben a bizottság elnökének jogsértő döntésével. Nem vitás, hogy egy sikertelen érettségi vizsga lelki, pszichikai megterhelést jelent, azonban nem a jogsértőnek bizonyult alperesi magatartás - a nyelvtan tétel meghallgatása előtt húzatott pót-tétel - az, ami arra vezetett, hogy a felperesnek nem sikerült a vizsga, hiszen maga döntött úgy, hogy nem adja elő az újabb pót-tételét és nem él az ismételt vizsgázás lehetőségével, mely döntésének következményét nem háríthatja át az alperesre. A felperes az eljárás során maga sem hivatkozott arra, hogy a sérelmezett szóbeli érettségi vizsga során az irodalom tételt megfelelően előadta volna, mely tovább erősíti az elsőfokú bíróság elutasító indokait.

A felperesnek az alperesi iskolaigazgató és az irodalom tanár tanúkénti meghallgatásával kapcsolatos fellebbezési kifogásai azért is alaptalanok, mivel azt az alperes kellő okkal indítványozta, a minden vonatkozásban helyes érdemi elsőfokú döntést pedig nem befolyásolta, hogy az alperesi tényállítások igazolására mennyiben volt alkalmas a pedagógus vallomása.

A peradatokból kitűnik, hogy az ügyfélegyenlőségnek a régi Pp. alapvető elveiből levezethető

követelményét betartva járt el az elsőfokú bíróság, amikor mindkét peres fél indítványára két-két tanú meghallgatásáról rendelkezett. Nem tévedett akkor sem, amikor a szabálytalan póttétel húzás és a felperes sikertelen érettségi vizsgája közötti ok-okozati összefüggés hiányában - mint sürgősségi - mellőzte a felperesnek a régi Pp. 167. §-a szerinti további tanúbizonyítási indítványát, melynek az ítéletében kellő indokát adta. Megalapozatlanul hivatkozik ezért a felperes arra, hogy a további tanúk mellőzésével elzárta volna az elsőfokú bíróság a jogérvényesítés lehetőségétől, és ez a hiányosság az elsőfokú döntés hatályon kívül helyezését vonhatja maga után.

Alapos ugyanakkor a felperes fellebbezése az őt indokolatlanul terhelő kereseti és fellebbezési illeték viselésében marasztaló elsőfokú döntést illetően, mivel a 35.P.25.876/2016/4. számú jegyzőkönyv 4. oldalának tanulsága szerint a perben tartott első tárgyaláson a régi Pp. 86. §-a szerinti teljes személyes költségmentesség kedvezményben részesült, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése szerint pervesztessége esetén az állam viseli az általa előlegezett illetéket.

Fentiekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéleti rendelkezését a régi Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében részben megváltoztatta.

A felperes a másodfokú eljárásban is pervesztés lett, ezért a régi Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó régi Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles megfizetni az alperesnek az ügyvédi képviseletével járó a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdésének, 4/A. §-ának keretei között megállapított másodfokú per költséget.

Budapest, 2018. szeptember 13.

. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Kepesné dr. Bekő Borbála s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő